

Írta: Mikaela Wilkins

(Igaz történet alapján, magyar átdolgozás)

Az eredeti történet az Amerikai Egyesült Államokban játszódott.

„Isten gyermeke vagyok” – énekelte Kristóf a többi elemis gyermekkel. Kristóf hallássérült volt, de nagyon szeretett énekelni. Hamarosan pedig lehetőségük lesz az elemis bemutatón énekelni. Már csak egy hónap volt hátra!

Amikor véget ért az énekfoglalkozás, Juhász nővér bejelentést tett. „Az elemis zongoristánk hamarosan elköltözik. Szeretnénk, ha néhányan zongoráznának az elemis bemutatón. Szeretne valaki közületek eljátszani egy-két dalt zongorán?”

KRISTÓF, a zongorista

*Kristóf
nem tudott
zongorázni,
de szeretett
volna segíteni.*

Kristóf jelentkezett. Szeretett volna segíteni a bemutatóval.

Juhász nővér felírta azoknak a gyermekeknek a nevét, akik segíteni szerettek volna. „Emma. Bence. És Kristóf. Nem is tudtam, hogy tudsz zongorázni.” Az elemis tanító mosolygott.

Kristóf soha nem vett zongoraleckéket, de szeretett a nagymamája otthonában kitalált dallamokat játszani a zongorán.

„Még nem vagyok valami ügyes – mondta. – De azt hiszem, meg tudom csinálni, ha gyakorolok.”

„Köszönöm, hogy szolgálni szeretnél” – mondta Juhász nővér. Minden gyermeknek kiosztott két dalt, amelyet majd eljátszanak.

Kristóf majd kiugrott a bőréből! Mindig is szeretett volna megtanulni zongorázni, és most itt a lehetőség!

„Izgatottnak tűnsz. Történt valami az Elemiben?” – kérdezte Anya, miután az istentiszteletet követően beszálltak az autóba.

Kristóf szélesen mosolygott. „Zongorázni fogok az elemis bemutatón!”

„Nagyon örülök, hogy segíteni szeretnél – mondta Anya. – De te nem tudsz elég jól zongorázni ahhoz, hogy a bemutatón játssz.”

Kristóf kihúzta magát. „Meg tudom tanulni. Szuper sokat fogok gyakorolni! Használhatom Nagyi zongoráját.”

„Akkor jobban tesszük, ha máris nekikezdesz” – mondta Anya.

Anya segített Kristófnak találni egy zongoratanárt. A tanára megmutatta neki, hogyan játssza el egyszerűen az *Oly gyönyörű a templom!* és a *Jézus Krisztus egyháza* című dalokat.

Kristóf gyakorolt Nagyi házában, amilyen gyakran csak tudott. Újra és újra elgyakorolta a dalok minden egyes sorát. Sokszor hibázott, de tovább próbálkozott és tovább játszott. Végül mindkét dalt el tudta játszani.

Hamarosan eljött az elemis bemutató napja. „Hogy érzed magad?” – kérdezte Anya.

Kristóf a mellkasához szorította a kottáját. „Izgulok. De már alig várom!”

Amikor Kristóf következett, remegett a keze. *Mennyei Atyám, kérlek, segíts nekem!* – imádkozott magában. Mély lélegzetet vett, aztán a tőle telhető legjobban játszott. A többi gyermek énekelte.

A dal végén Kristóf elmosolyodott. Ez jó móka

volt! Tudta, hogy a Szentlélek segített neki.

Most, hogy már eljátszott egy dalt, magabiztosabbnak érezte magát. Ezután belekezdett második dalba. Az ujjai pont úgy siklottak a billentyűkön, ahogy begyakorolta.

Ez a dal volt Kristóf kedvence. Elgondolkodott a szövegén, miközben játszott. „Hiszek Megváltó Jézus Krisztusban, tisztelem nevét”. Kristóf keményen dolgozott azért, hogy megtanulja a dalokat a bemutatóra.

Milyen készséget szeretnél elsajátítani?

Talán a zongorázás a bizonyosságom megosztásának az egyik módja – gondolta magában.

A bemutató után Anya szorosan magához ölelte. „Milyen érzés volt?” – kérdezte.

„Először izgultam, de jó móka volt!” – felelte Kristóf. Szeretett volna még többet gyakorolni és még több dalt megtanulni. ●